

EMILIO MONTESINOS, UN ANY SENSE RESPOSTES

Desaparegut

Juan Montesinos i Mari Carmen Bellot (41 i 38 anys), la família industrial de Petrer (les Valls del Vinalopó) reconstrueixen per a EL TEMPS la desaparició del seu fill i el procés desesperat de la recerca al llarg d'un any i unes setmanes.

Miquel Alberola

Comente un poc, senyor Montesinos, quina és l'última imatge que recorda del seu fill.

—Va ser la nit anterior (24 de març del 88), que li vaig encarregar que em fera un treball, perquè ell se n'anava a les 7.30 al col·legi de formació professional d'Elda i dinava allà. Li vaig encarregar que quan vinguera em fera una xicoteta faena. Ell estava acostumat a fer faenetes i jo li donava una propina especial, per damunt de la seua assignació. Va ser l'últim moment que el vaig veure. L'endemà, ell es va alçar abans que jo, com tots els dies, i ja no el vaig veure més.

—**Mari Carmen Bellot:** No, però era divendres i vam dinar junts.

—**Juan Montesinos:** Efectivament. Sí. I se'n va anar a fer la faena, i més tard va tornar a dutxar-se i canviar-se de roba, però la meua dona estava netejant el pis i no el va deixar entrar. I ja no sabem res d'ell.

—*Però hi ha el testimoni d'un amic, que l'acompanya...*

—Per investigacions que ha realitzat la policia entre els seus amics, se sap que van anar tots junts a visitar un amic malalt. I d'ací, segons sembla, se'n va amb un dels amics —un amic de 19 anys que té cotxe—, a pegar unes voltes per Elda i a les 9.30 diu que el deixa en el centre de Petrer, per on es reuneix la joventut, i ja no se sap res més. Se'n perd la pista completament.

—*¿Recorden com anava vestit?*

—**MC. B.:** Portava uns pantalons llavats a la pedra, un suèter gris amb una «W» davant, en negre, i una caçadora de pell, de cuir, de color verd. Verd botella. I unes sabates negres.

—*A un any vista de la seua desaparició, ¿vostès quin balanç farien dels efectius policials?*

—Aqui hi ha tres fases. Una primera en què rebem l'avís telefònic dient que preparem 40 milions de pessetes si volem veure Emilio una altra volta.

—*¿Això estrictament?*

—**MC. B.:** Sí. I que avisarien a les 12 del dia següent.

—**J. M.:** En la primera fase acudeixen immediatament el grup de la Brigada Antisecuestro de Barcelona, el grup d'Antiatac de València, els efectius de la policia judicial d'Alacant i la brigada d'Elda. Es munta un dispositiu immens, amb aparells sofisticats i un helicòpter a disposició del cas. Aquí vénen tots els mandos pensant que hi havia una solució ràpida i a penjar-se les medalles. Vénen a pegar un colp d'efecte com el de Melody.

En aquell moment hi ha un fet que jo crec que va perjudicar decisivament

el cas. A l'endemà de la desaparició se'ns recomana que no diguem res. Ni als familiars. De fet, els meus pares viuen baix i ni ho sabien. I a migdia sabem que un diari de València ha publicat tota la història.

—*¿Va haver-hi una filtració?*

—Efectivament. Va haver-hi una filtració de la Comisaria Regional a la premsa.

—*I això va incidir negativament.*

—Totalment. I hi ha un altre fet que també ens ha perjudicat. Ens van intervenir el telèfon i no vam tenir línia fins a les tres de la vesprada, quan esperàvem a les 12 el contacte anònim i les instruccions. Tenim el dubte de si van telefonar o no. No ho podem saber.

—*¿Ací acaba la primera fase?*

—Sí. I als tres dies desmunten tot el muntatge que havien fet i passen el cas a la brigada d'Elda, que ha treballat moltíssim, però hi ha un problema. Elda i Petrer tenen un índex de delinqüència extremat, a causa de ser una comarca rica en indústries. I la brigada és insuficient per a la categoria del fenomen. En aquells dies, sobretot, estaven dedicats a sis assassinats que encara no s'han resolt. Tenen, per tant, molta faena. A Elda viuen prop de 3.000 gitanos, dels quals en treballen molt pocs, i aquí no hi ha veí que, o a ell o a un familiar o a un amic, no li hagen entrat a casa, al xalet o a la fàbrica.

En la segona fase els mandos i el mateix governador civil d'Alacant ens diuen que no ens preocupem, que el xic se n'ha anat com fan molts i que ja tornarà. No és el cas del meu fill, perquè sempre ens hem portat molt bé i som una família normal. Passen tres mesos i comencem a impacientar-nos pels resultats, ja que en aquest temps a nivell de família i d'amics hem fet moltes investigacions per informacions que van arribant. Vam pentinar València, Tèrrer i Saragossa. I després, Barcelona, Bilbao i la Costa del Sol i el Camp de Gibraltar, Sevilla i Madrid.

—*¿Vostè i la seua dona?*

—No, no. Jo i alguns familiars. Algunes voltes en col·laboració amb la policia i d'altres pel nostre compte. A Torremolinos, per exemple, la policia no ens va fer ni cas. Vaig haver d'anar als diaris i a partir d'aquí em van prestar una miqueta d'atenció. Després, vaig treballar molt per tal que el governador d'Alacant posara la guàrdia civil en la investigació, com ha passat en altres casos, perquè la policia era insuficient. I m'ho van denegar per un problema de demarcació.

RAFA GIL

«Al llarg de la investigació hi ha hagut gent que volia extorsionar-nos».

—*I va anar al ministre de l'Interior, ¿no?*

—Sí. Vaig demanar audiència al ministre i a don Alvaro Gil-Robles, el Defensor del Pueblo. Primer em va rebre Gil-Robles, i als pocs dies José Luis Corcuera. Les entrevistes van ser cordials i es van identificar amb nosaltres. El ministre em va prometre que entraria la guàrdia civil i que no em preocupara. Va entrar la guàrdia civil, però va eixir del cas la policia. Em va dir que no podien interferir-se. Però no hi havia pistes i tot era rutina, sempre anaven a caure al mateix lloc. I s'acaba la segona fase.

La tercera és ara, quan fa un any de la seua desaparició. Aprofitant la conjuntura que heu acudit tots els mitjans de comunicació he enviat uns altres telegrames al ministre i a Gil-Robles, però com ha coincidit amb les converses amb l'ETA, el ministre està molt ocupat. Però he detectat una altra reactivació en el cas. Ara hi ha gent de Madrid treballant aquí.

—*Vostè, pel seu compte, ¿ha buscat investigadors privats?*

—Per això m'he barallat moltes voltes amb la família. Els meus pares volien buscar els millors investigadors d'Espanya, però, aconsellats per amics, ho hem desestimada. Més que pot fer la policia i la guàrdia civil, no ho pot fer ningú. Açò és més cosa de gent de l'entorn del meu fill i a les altures que estem si hi haguera alguna cosa, ja se sabia. Jo he parlat amb tots els seus amics i no en saben res. Inclús he

posat un telèfon a la disposició de qui volguera fer alguna declaració.

—*¿Quin és el número?*

—El (965) 38 39 29.

—*¿Ha donat algun resultat?*

—Ha telefonat alguna gent. I alguna, per fer bromes de mal gust; igual que, al llarg de la investigació, hi ha hagut gent que volia extorsionar-nos. En aquest sentit, hi ha un parell de persones detingudes. De totes les trucades, només en va haver una a la qual li hem donat una miqueta de credibilitat: una senyora que va dir que investigarem entre la gent que havia treballat en la meua fàbrica. Això pareixia, de la forma que ho van dir, un descàrrec de consciència. Vam deixar gravat en el contestador automàtic un altre número de telèfon per establir algun contacte, al marge de les accions de la policia, però no han tornat a contestar.

—*¿Han tingut visites de vidents i tiradors de cartes?*

—A punta de pala. Des del primer moment. I dels del pèndol, els radioestesistes, però tots tenien versions diferents. Jo sóc un poc incrèdul, però he prestat atenció a tots.

—*¿De quina manera ha repercutit el cas en les seues relacions conjugals?*

—D'una manera brutal. Ens ha canviat el caràcter a tots, inclús a l'altre fill, Juan, l'ha marcat moltíssim. És un trauma que no li'l desitge ni al pitjor enemic.

—*Vostè, al llarg d'aquest any, deu haver considerat moltes versions que haurà anat descartant i en deu tenir una de més fiable. ¿Quina és?*

L'ECLÈCTICA

Prompte
amb vosaltres

Subscriu-te
per telèfon

357 28 56

Una publicació mensual per a tots els
xiquets i les xiquetes valencians.
Ara, també als quioscs.

CAMACUC

Apartat de Correu 11007
46080 VALÈNCIA

RAFA GIL

«El problema és que s'han comès molts errors en la investigació».

—**MC. B.:** Cada cosa que ix nova, t'hi enganxes.

—**J. M.:** L'única hipòtesi bona que tenim ara mateix és la que he dit: la senyora del contestador automàtic. I també tenim clar que el xiquet no se n'ha anat per la seua voluntat. Si haguera sigut així, s'hauria emportat roba i diners, perquè en aquells dies a casa hi havia 80.000 pessetes i ell sabia que estaven.

—*En algun moment s'ha dit que no podia ser un segrest perquè vostè no disposava dels 40 milions que reclamen.*

—Això quadra, però jo a les dotze hores de passar això tenia proposicions per tres voltes més, d'amics, d'entitats bancàries, de gent del poble. El problema és que s'han comès molts errors en la investigació. Jo no podia pensar mai que la maquinària podia fallar com ha passat.

—*¿Ha mantingut contactes amb altres pares que comparteixen la seua situació?*

—Sí, inclús alguns m'han telefonat preguntant com era possible que la policia ens haguera ajudat tant, perquè a ells, no els feia gens de cas.

—*¿Han arribat a pensar d'unir esforços?*

—Sí, sobretot amb els pares del xiquet desaparegut de Màlaga, els avis del xiquet de Somosierra i els d'Oviedo. Sí que ho hem apuntat com a possibilitat, però jo ara, encara que sembla insolidari, intentaré solucionar el meu cas. I després, encara que trobara el meu fill, ja no em passaria tan desapercebut i intentaria ajudar les altres famílies, perquè d'això, nosaltres en sabem molt.

—*Des del seu punt de vista, ¿com s'havia d'haver resolt el tema?*

—Jo crec que una de les bases principals hauria sigut, en aquells moments, haver enganxat tota la delinqüència i la drogaaddicció que tenien fixada i exigir-los la coartada.

—*Ara, per setmana santa, hi havia indicis que el seu fill havia estat vist...*

—Sí, una dona de Girona que havia passat uns dies a Alacant, a la platja de Sant Joan, que diu que l'havia vist, però la descripció que en va fer no coincidía amb les característiques del meu fill. A mi mateix m'ha passat igual, a València. Un dia vaig trobar tres xics que per darrere vaig dir: ¡Emilio! Anaven vestits igual, amb una caçadora de pell de color verd. Total, que així està tot. Esperant. □